

PROLOG

(Vybráno z prvního vydání *Největší velké knihy mrtvých*)

- 1.** Blahopřejeme, byl jste vybrán do role Smrti. Je to špinavá práce, ale někdo to dělat musí. Vaší povinností je sbírat schránky s dušemi mrtvých a umírajících a doručit je do příštího těla. Pokud selžete, pohltí svět temnota a zavládne chaos.
- 2.** Před nějakou dobou přestal existovat Luminatus neboli Velká Smrt, jehož úkolem bylo udržovat rovnováhu mezi světlem a temnotou. Od té doby se síly temnot pokoušejí povstat z hlubin. Vy jste to jediné, co stojí mezi nimi a zkázou kolektivní duše lidstva. Tak to nepodělejte.
- 3.** Pro zadržení postupu sil temnot budete potřebovat tužku dvojku a diář, nejlépe nějaký bez obrázků roztomilých koťátek. Mějte ho v noci při ruce.
- 4.** Začnou se vám v něm objevovat jména a čísla. Číslo udává počet dní, které máte na vyzvednutí schránky s duší. Schránky poznáte podle karmínové záře.

- 5.** Nikomu neříkejte, co děláte, jinak temné síly... atd. atd. atd.
- 6.** Ostatní lidé vás nemohou vidět, když vykonáváte své povinnosti, tak dávejte pozor při přecházení ulice. *Nejste nesmrtelný.*
- 7.** Nevyhledávejte ostatní kolegy/svého druhu. Nezanedbávejte své povinnosti, jinak síly temnot zničí vše, co je vám drahé.
- 8.** Nezpůsobujete smrt, nemůžete smrti zabránit, jste služebníkem Osudu, ne jeho vykonavatelem. Smiřte se s tím.
- 9.** Za žádnou cenu nedovolte, aby jakákoliv schránka s duší padla do rukou těm z hlubin – protože to by bylo zlé.

PRVNÍ ČÁST

Neměj strach
Všichni před tebou zemřeli
Nemůžeš tu zůstat
O nic víc než může zůstat dítě v lůně
Opusť vše, co jsi znal
Vše, co miluješ
Opusť bolest a utrpení
Taková je smrt

*- Tibetská kniha o životě a smrti
(Tibetská kniha mrtvých)*

1

Den mrtvých

V San Francisku byl chladný tichý listopadový den a štíhlý tmavý padesátník Alphonse Rivera seděl za pultem ve svém antikvariátu a listoval *Největší velkou knihou mrtvých*. Staromódní zvonek u dveří zacinkal, a když Rivera vzhlédl, uviděl Císaře ze San Franciska. Vplul dovnitř jako nadýchaný bouřkový mrak, následován svými dvěma věrnými psy, Bummerem a Lazarem, kteří hned začali naléhavě štěkat a čenichat, načež se rozběhli mezi regály jako psi agenti Tajné služby, aby vyčistili objekt ode všech potenciálních záludných zabijáků a zbytků masové pizzy.

„Jména musí být zaznamenána, inspektore,“ prohlásil Císař, „jinak budou zapomenuta!“

Riveru nijak nevylekali, ale čistě ze zvyku mu ruka sjela k pasu, kde nosíval zbraň. Po pětadvaceti letech u policie to byl pohyb zcela automatický, jenomže teď jeho pistole ležela zamčená v sejfu v zadní místnosti. Pod pultem měl jenom elektrický paralyzér, který za celý rok od chvíle, kdy si otevřel antikvariát, vzal do ruky jenom proto, aby jej oprášil.

„Čí jména?“

„Pochopitelně jména mrtvých,“ opáčil Císař. „Potřebuji nějakou účetní knihu.“

Rivera vstal ze židle a položil brýle na čtení na pult vedle knihy. Bostonský teriér Bummer a zlatý retrívr Lazarus se v mžiku zhmotnili vedle něj. Teriér panáčkoval a pouлил oči na počest novopečeného přírůstku do pantheonu pamlskových bohů, jímž se mohl Rivera stát. Za jistou cenu.

„Nic pro tebe nemám,“ oznámil psům Rivera a nemohl se zbavit pocitu, že pro ně jednoduše měl mít něco nachystaného. „Vlastně tady ani nemáte co dělat. Psi mají vstup zakázán.“ Ukázal na nápis na dveřích, který se dal zaprvé přečíst jenom z ulice a zadruhé byl v jazyce, kterému Bummer nerozuměl, což byly vlastně všechny.

Lazarus, který seděl parťákovi za zády a klidně oddechoval, raději odvrátil hlavu, aby se Rivera necítil ještě trapněji.

„Sklapni,“ řekl mu Rivera. „Vím, že neumí číst. Ale může mi věřit, že se to tam píše.“

„Inspektore?“ Císař si uhladil plnovous a narovnal si klopy ošumělého tvídového kabátu, neboť se chystal nabídnout pomoc občanovi v nouzi. „Vždyť přece víte, že Lazarus neumí mluvit.“

„Zatím,“ poznamenal Rivera. „Ale vypadá, jako by chtěl něco říct.“ Expolicista si povzdechl, sklonil se a podrbal Bummera mezi ušima.

Bummer mu to dovolil, spustil se na všechny čtyři a slastně zafuněl. *Mohls být někdo, pomyslel si, hrdina, ale já teď budu muset aspoň míli čmuchtat v uležených lejnech, než z čumáku vypudím puch tvého selhání... Á, to je příjemné. Jojo, moc pěkné. Jsi můj nový nejlepší kamarád.*

„Inspektore?“

„Už nejsem inspektor, Vaše Veličenstvo.“

„Oslovení ‚inspektore‘ jste si vysloužil roky řádné služby, a proto vám zůstane na věky věků.“

„Na věky věků,“ zopakoval Rivera s úsměvem. Císařovo vzletné vyjadřování ho vždy bavilo, připomínalo mu jisté ušlechtilější, vznešenější

doby, které vlastně nikdy nezažil. Že už se nezbavím toho oslovení, mi ani tak nevadí. spíš jsem doufal, že se zbavím všech těch podivných událostí, které jsem v práci řešil.“

„Podivných událostí?“

„Vždyť víte. Byl jste u toho. Nestvůry pod zemí, obchodníci se smrtí, pekelní psi, Charlie Asher – vždyť ani nevíte, co je za den, ale víte...“

„Je úterý,“ oznámil mu důstojně Císař. „Dobrý chlap, ten Charlie Asher – statečný muž. Položil život za lid tohoto města. Bude nám dlouho chybět. Ale obávám se, že podivné události se dějí dál.“

„Ne, nedějí,“ prohlásil Rivera rezolutněji, než cítil. Změnit téma. Změň téma. Byl jako na jehlách už jen proto, že byl *Día de los Muertos*, svátek mrtvých. Ostatně proto vytáhl ze šuplíku *Největší velkou knihu mrtvých*, ale další připomínky si k tělu nepustí. Kdosi mu před časem řekl: *Jakmile vezmeš noční mûru na vědomí, dáš jí sílu*. Možná to byla strašidelná gotička, co dělávala pro Charlieho Ashera. „Říkal jste, že potřebujete účetní knihu?“

„Abych zaznamenal jména mrtvých. Včera za mnou přišli – byly jich stovky – a řekli mi, ať si zapíšu jejich jména, aby se na ně nezapomnělo.“

„Ve snu?“ Rivera to nechtěl slyšet. Vůbec o to nestál. Už to byl rok, co se to stalo. Přišla mu Velká kniha, byl povolán a vykašlal se na to. Zatím šlo všechno hladce.

„V noci jsme si zdřímli u záchodků v Jachtklubu sv. Františka,“ vysvětloval Císař. „Mrtví k nám přišli po vodě, připluli, jako mlha. Byli poněkud neodbytní.“

„To oni dovedou, jen co je pravda,“ souhlasil Rivera. Císař byl starý blázen, milý, šlechetný a upřímný cvok. V minulosti se bohužel ukázalo, že spousta jeho šíleného blábolení je pravda, což byl také důvod, proč Riverovi sevřel žaludek čirý děs.

„Takže s vámi mrtví také hovoří, inspektore?“

„Dělal jsem patnáct let na vraždách, naučil jsem se poslouchat.“

Císař pokýval hlavou a otcovsky stiskl Riverovi rameno. „Chráníme živé, ale evidentně jsme rovněž povolání *sloužit* mrtvým.“